

COMPAREIXENÇA DEL CAP DE GOVERN AL CONSELL GENERAL (SESSIÓ INFORMATIVA SOBRE LES NEGOCIACIONS MONETÀRIES AMB LA UE)

23 de desembre del 2010

El Govern ha demanat aquesta sessió informativa per assenyalar la importància de la qüestió plantejada a Andorra per la Unió Europea, el passat mes de novembre.

Estem davant d'una qüestió comparable –en la seva transcendència econòmica i la seva incidència en les relacions exteriors d'Andorra– a la que va motivar la meua compareixença del 30 de juliol del 2009, en aquell moment centrada en la necessitat indefugible que Andorra pogués sortir de la llista grisa dels paradisos fiscals que havia establert l'OCDE.

Una qüestió que ens obliga a reflexionar en veu alta sobre el futur del nostre país, sobre el que volem que pugui esdevenir.

Una qüestió que ens obliga, també, a prendre una decisió i a actuar en conseqüència.

Comparec doncs per exposar la situació, dir la veritat tal i com la veiem i explicar el que el Govern entén que cal fer.

Hem demanat aquesta sessió informativa per plantejar, en seu parlamentària i davant de la ciutadania, la transcendental importància de la situació que se'ns planteja –no pas al Govern, sinó al conjunt de les institucions i a Andorra– després que la Comissió Europea ens hagi manifestat mitjançant una carta del Comissari d'Afers Econòmics, Sr. Olli Rehn de data 10 de novembre de 2010 –l'original de la qual va arribar al Govern el 18 de novembre– que les negociacions d'Andorra amb la Unió Europea es tancarien si Andorra no presentava, aquest mes de desembre, un projecte de calendari de transposició dels textos europeus, que entren en el cap d'aplicació de l'acord, en la normativa andorrana.

Aquesta posició de la Comissió Europea clara, ferma i, perquè no dir-ho, dura i fins i tot injusta per Andorra, venia a ser la conclusió –i alhora la concreció– del que el President de la Comissió Europea, José Manuel Durao Barroso ens havia manifestat en la reunió que vam mantenir a Brussel·les el dia 20 de juliol del 2010. En aquella reunió el President Barroso ens va manifestar que, en absència de progressos d'aleshores (juliol) fins a la tardor, "... la Comissió es podria plantejar el tancament de les negociacions."

El que el passat mes de juliol era una possibilitat esdevingué, fa un mes, una realitat: la Comissió Europea ens ha dit, de manera clara i precisa, que a la vista del que considera dilacions andorranes es plantejava proposar el tancament de les negociacions iniciades l'any 2004 a petició d'Andorra.

Es tracta, clar i ras, d'un ultimàtum, no cal que busquem paraules menys entenedores. Un ultimàtum que no és una altra cosa que la tramesa de les

condicions definitives que es proposen a l'altra part en una negociació diplomàtica, la no acceptació de les quals significa el rompiment de les negociacions.

Davant d'aquest ultimàtum el Consell de ministres del dia 24 de novembre va analitzar el contingut de la carta rebuda, que assenyalava la voluntat de la Comissió Europea –insisteixo– de tancar les negociacions. Tancar, en aquest cas, vol dir arxivar amb una anotació que indicaria que s'havia hagut de tancar per la mala disposició andorrana a complir amb els seus compromisos.

En aquella carta de data 10 de novembre del 2010 (que figura en l'apartat XXVI del recull documental tramès al Consell General ahir al matí) el comissari europeu Olli Rehn –ja ho he dit fa un moment– ens plantejava un ultimàtum amb una data límit, el dia 10 de desembre del 2010.

Aquesta exigència ens ha estat formulada en uns termes i amb uns terminis que no ens semblen correctes ni adequats.

Tanmateix el Consell de Ministres ha cregut que era indispensable mantenir oberta la via de negociació perquè considera necessari reforçar l'embranchament de l'economia andorrana amb la Unió Europea.

I el Consell de ministres del dia 24 de novembre del 2010 també va considerar que ens trobàvem en una situació en la qual l'interès nacional andorrà aconsellava que els Coprínceps fossin associats a la negociació en curs sobre la base del que estableix l'article 67 de la Constitució.

En conseqüència, el Consell de ministres va decidir, d'una banda, adreçar-se als Representants personals dels coprínceps, i, d'altra banda, donar resposta a la carta del Comissari europeu Sr. Olli Rehn manifestant que Andorra volia seguir i concloure la negociació monetària.

Així, mitjançant una carta de data 26 de novembre adreçada a ambdós Representants personals dels Coprínceps, el Govern, en el marc del que estableix l'article 67 de la Constitució, va demanar als Coprínceps que s'associessin a la negociació de l'acord monetari amb la Unió Europea.

En resposta a la petició del Govern, el Sr. Christian Frémont, Representant personal del Copríncep francès em va informar, per carta, que el President de la República, Copríncep d'Andorra, havia acceptat d'associar, sota la responsabilitat del seu Representat Personal, els seus serveis a aquesta negociació.

D'igual manera, el Sr. Nemesi Marquès, Representant personal del Copríncep episcopal, també m'informà, per carta, que el Copríncep episcopal havia acceptat la proposta del Govern i havia decidit que els seus serveis participessin en la negociació ja esmentada.

Paral·lelament, en execució de l'acord del Consell de ministres del mateix dia 24 de novembre, he adreçat, en data 9 de desembre del 2010, al comissari Olli Rehn una resposta a la seva carta que havíem rebut formalment el dia 18 de novembre.

En la resposta del Govern he recordat al Comissari europeu que el cansament de la Unió Europea davant l'allargament de les negociacions, del qual parlava en la seva carta, ja havia estat esmentat pel president Barroso en la reunió que havíem mantingut el 20 de juliol del 2010 a Brussel·les.

Però he insistit que calia analitzar la situació actual inserint-la en un doble context. Un context històric però també actual.

Un context, l'actual, que és, per part andorrana, el d'una recerca, activa i sincera, d'una via d'acostament amb la Unió Europea. I és en aquest context que he confirmat al Sr. Olli Rehn la voluntat del Govern d'anar endavant, en les properes setmanes, en la negociació amb la finalitat de poder signar, ben aviat, l'acord monetari.

Arribats a aquest punt i abans d'entrar en les motivacions que fonamenten la posició del Govern en relació a l'acord em sembla necessari fer un breu repàs al context, històric i actual, de la negociació.

EL CONTEXT HISTÒRIC

En data 15 de juliol del 2003 el cap de Govern, Sr. Marc Forné, i el ministre d'Afers Exteriors, Sr. Juli Minoves, s'adreçaven al president del Consell de Ministres d'Afers generals de la Unió Europea, Sr. Franco Frattini, sol·licitant l'inici de les negociacions d'un acord monetari (Document núm. I del recull).

El Consell de la Unió Europea del 23 d'abril del 2004 va adoptar una decisió relativa a la posició a adoptar per la Comunitat en relació a un acord sobre les relacions monetàries amb el Principat d'Andorra i a partir d'aquella decisió es va donar mandat a la Comissió Europea per a iniciar la negociació amb Andorra (Document núm. II)

Abans, però, la Banca Central europea havia formulat la seva opinió (Avis) en la qual recollia que l'acord monetari havia de comportar no solament l'obligació per Andorra de conformar-se a les normes comunitàries sobre les monedes i els bitllets en euros, i de manera especial la cooperació amb la Comunitat Europea sobre les mesures de protecció dels bitllets i monedes contra el frau i la falsificació, sinó que, també calia i reproduceixo en traducció del francès:

- **l'adopció per Andorra de totes les mesures escaients que assegurin l'aplicació a Andorra de tota la legislació comunitària pertinent en matèria bancària i financera, de manera especial la legislació relativa a l'activitat i supervisió dels establiments concernits, així com de tota la legislació comunitària pertinent en l'àmbit de la prevenció del blanqueig de capitals, de la prevenció del frau i la falsificació de mitjans de pagament altres que la moneda i finalment en l'àmbit de la comunicació de dades estadístiques, i**

- **l'examen de la possibilitat d'atorgar, als establiments financers situats en el territori d'Andorra, l'accés als sistemes de pagament i de liquidació de la zona euro en unes condicions adequades determinades d'acord amb la Banca Central Europea;**

En el mateix document, de data 1 d'abril de 2004, el President de la Banca Central Europea, Jean-Claude Trichet avisava que concedir aquell accés "... només seria possible amb la condició que el sistema financer andorrà evolucionés considerablement". (Document núm. IV del Recull).

La Banca Central Europea no es parava aquí i en l'apartat 4 de la seva opinió avisava també del següent:

"La Banca Central Europea considera que un acord entre la Comunitat i Andorra clarificarà l'estatut jurídic de l'euro a Andorra. Abans de la introducció de la moneda única, Andorra utilitzava el franc francès i la pesseta espanyola. L'11 d'octubre del 2000, Andorra va adoptar unilateralment la llei reguladora de les mesures per garantir la transició cap a l'euro al Principat d'Andorra, a la qual hi anaven annexats alguns reglaments del Consell que concernien la introducció de l'euro. La Banca Central Europea considera que un país tercer només hauria d'introduir l'euro després d'un acord amb la Comunitat."

Amb aquesta delimitació tan clara de l'abast de la negociació –que ningú podrà avui pretendre que es circumscriu únicament a la possibilitat de fer emissions d'euros andorrans– es van obrir oficialment les negociacions el 28 d'octubre del 2004.

La segona reunió de les negociacions es va dur a terme el 21 de desembre del 2004 i allí la part andorrana va presentar un quadre comparatiu de la legislació que ja es complia a Andorra, la que caldria adoptar i la que es considerava que no caldria adoptar.

Es decidí una nova reunió pel març del 2005, que mai no es va celebrar.

El 23 de novembre del 2005 –onze mesos després de la darrera reunió– el comissari Almunia demanava al cap de Govern que es pogués reprendre les reunions.

El 30 de juny del 2006 –divuit mesos després de la darrera reunió– el comissari Almunia s'adreça novament al cap de Govern suggerint una suspensió de les negociacions.

El 12 de setembre del 2006 el cap de Govern, Sr. Albert Pintat, s'adreça al comissari Almunia insistint en la continuació de les negociacions, però demanant un ritme més lent.

No els vull cansar, però, amb una llarga exposició històrica.

Un ampli resum cronològic de les negociacions, converses i correspondències figura, de doc. VII, en el Recull tramès als consellers generals.

La seva lectura permet constatar que, en el mes de juny del 2009, les negociacions estaven aturades després que, en la tercera reunió de negociació, celebrada a Andorra el dia 3 de febrer del 2009, la part comunitària manifestés, sense embuts, la seva inquietud pel funcionament no satisfactori de la negociació.

Al respecte, el “compte-rendu” de la Comissió sobre aquella reunió (Doc. Núm. IX) del 3 de febrer del 2009 és molt clar:

“Pour conclure la délégation communautaire a confirmé sa volonté de parvenir à la conclusion d’un accord monétaire avec la Principauté d’Andorre mais a jugé qu’il serait impossible de parvenir à ce résultat sans un changement d’approche.”

EL CONTEXT ACTUAL

El 22 d'octubre del 2009, a Brussel·les, vaig encapçalar una delegació, que es va reunir amb el Comissari Almunia, en la qual participava també, al costat de l'Ambaixadora prop de les Comunitats Europees, l'Ambaixador especial amb la missió de desenvolupar les relacions amb Europa, Sr. Òscar Ribas.

Vaig manifestar al Comissari que desitjàvem donar un impuls a les negociacions, que estaven estancades i, també, que aquesta negociació havia de formar part d'una mena de paquet global que inclogués el reforçament de les relacions econòmiques d'Andorra amb la Unió Europea.

Alhora, vaig manifestar al Comissari Almunia que estàvem d'acord en buscar un nou mètode de treball en la negociació.

Un primer resultat d'aquest relançament de les converses fou l'elaboració, per part dels serveis de la Comissió europea i del Banc Central Europeu, d'una nova proposta d'acord que venia a invertir el procés.

Així, on abans la Comissió exigia l'adopció prèvia per part d'Andorra de la normativa europea de referència, ara es tractava de signar primer l'acord i, després, es fixava un calendari per adoptar la legislació bancària i financera, segons un ordre que la part comunitària considerava lògic.

Aquella nova proposta, presentada inicialment de manera informal a la nostra Ambaixadora, ens fou tramesa formalment el 3 de febrer d'aquest any 2010.

Després d'analitzar el nou text es va constatar, el 12 de febrer del 2010, que el marge de negociació del text és mínim i que, si Andorra vol arribar a establir

l'acord monetari, haurà d'adoptar una part important de la legislació bancària i financera comunitària.

El que és clar és que Andorra no té cap obligació de signar l'acord monetari, tot i que les negociacions s'iniciaren a petició andorrana i no pas comunitària.

Es tracta, clar i català, d'una decisió política fonamentada en una visió estratègica del que ha de ser el model econòmic que asseguri el futur d'Andorra.

En aquesta perspectiva, el Govern va demanar a l'INAF una anàlisi de la normativa a implementar en el marc de l'acord monetari. En el recull informatiu figuren de documents XVIII, XIX i XX tres estudis preparats per l'INAF que serviren a la línia argumental de la delegació andorrana en la reunió celebrada a Brussel·les el 4 de maig del 2010.

El Govern va consultar també l'Associació de Bancs Andorrans el mes d'abril del 2010.

L'ABA ens va fer arribar la seva especial preocupació quant a la possibilitat d'admetre l'obertura de sucursals d'entitats bancàries estrangeres.

Aquesta qüestió, en la qual el Govern ha mantingut una postura clara i ferma – de manera especial en la reunió del 4 de maig del 2010– ha estat resolta, positivament, mitjançant la resposta comunitària del 9 de juny del 2010 (Document núm. XXII del Recull). Queda clar que només es podran instal·lar sucursals d'entitats bancàries europees si el Govern ho autoritza d'acord amb la legislació andorrana.

El dia 15 de juny del 2010, acompanyat del ministre d'Afers Exteriors i Relacions Institucionals, vaig comparèixer, a iniciativa pròpia, davant de la Comissió legislativa de política exterior del Consell General per informar sobre la negociació de l'acord monetari amb la Unió Europea i l'evolució de les relacions globals amb la Unió Europea.

En aquella reunió –dia 15 de juny del 2010– vaig manifestar que el Govern pensava que, en aquell moment, "... el més convenient era congelar les negociacions de l'acord monetari amb la Unió Europea."

La posició manifestada pel Govern era de congelar les negociacions, no pas de trencar-les.

Tanmateix era evident, i ho és encara més avui, que el que calia evitar era condicionar negativament les negociacions futures amb la Unió Europea.

Després d'aquella compareixença el Govern va avançar en les converses amb la Unió Europea, i ho va fer al més alt nivell, amb la finalitat d'esbrinar si era possible i viable congelar les negociacions sense posar en perill la positiva relació amb la Unió Europea en un àmbit més global.

El dia 9 de juliol vaig mantenir una reunió a Brussel·les amb el comissari europeu del Mercat Interior i Serveis, Sr. Michel Barnier, a la qual em va acompanyar el Sr. Frémont, Representant personal del Copríncep francès.

El Representant personal del Copríncep va precisar que en l'estadi actual el president de la República Francesa vol que es tingui en compte el canvi d'actitud d'Andorra en matèria bancària i financera i les importants reformes assolides.

El comissari Barnier, tot i mostrar-se molt ben disposat a donar terminis més amplis per a la transposició dels textos i a debatre de les modalitats, ens va deixar ben clar que és indispensable que tothom respecti les mateixes regles i que si no fos així, el sistema perdria tota credibilitat.

Per part meua vaig manifestar que el que no voldria el Govern és que es tanqués la negociació pensant que Andorra vol defugir les seves obligacions.

El dia 20 de juliol del 2010 en una altra reunió, també a Brussel·les, amb el president de la Comissió, Sr. Durao Barroso aparegué clarament la hipòtesis del tancament de les negociacions de l'acord monetari per part de la Comissió.

Concretament el president Barroso ens va explicar que la Comissió Europea seguia interessada en la negociació, i que el comissari Barnier així li ho havia manifestat també. Però el president de la Comissió també ens va manifestar la seva preocupació per la lentitud de la negociació i el fet que s'havia posposat diverses vegades.

Ens va dir ben clarament que considerava que Andorra havia de començar a transposar la legislació bancària i financera que se li demana i va confirmar que, en l'absència de progressos a la tardor, la Comissió podria plantejar el tancament de les negociacions.

I així ha estat. Allí on pensàvem poder obtenir una congelació hem trobat el desgel, representat per la carta del comissari Olli Rehn, a la qual he fet referència en iniciar aquesta exposició.

Ha canviat doncs, radicalment, el context. La carta del comissari Olli Rehn ens ha situat en una configuració radicalment distinta.

Davant d'aquesta situació el Govern tenia dues possibles actuacions.

Ja sigui no fer res, amb l'evident conseqüència que el tancament de les negociacions suposaria una patacada molt forta a la credibilitat d'Andorra davant la Unió Europea, o bé, pel contrari, fer un pas endavant i manifestar la ferma voluntat d'avançar en la negociació sol·licitada pel Govern d'Andorra el 15 de juliol del 2003.

El Govern ha optat, el dia 24 de novembre del 2010, per donar una resposta positiva al requeriment de la Comissió Europea.

I ho ha fet atenent a les motivacions que tot seguit els exposaré.

LES MOTIVACIONS

- 1- Hi ha un principi general del dret que assenyala que “pacta sunt servanda” és a dir que els pactes i els compromisos s’han de complir.

Si en el seu moment fou Andorra que va sol·licitar i obtenir l’inici de les negociacions per l’establiment de l’acord monetari s’entén que es va fer de bona fe i sabent el que comportava (vegi’s el que ens deia el dia primer d’abril del 2004 la Banca Central Europea –document núm. IV del Recull– en l’Avis que he esmentat i citat anteriorment).

Si Andorra actuava i actua de bona fe no pot ara dir que no sabia el que comportava la negociació que va demanar l’any 2003.

A Andorra li interessa, li convé, ser un negociador responsable.

Les negociacions endegades per governs anteriors no van anar per bon camí i ara convindria resoldre positivament aquesta “assignatura pendent” de la credibilitat de l’estat andorrà –no dels governs– davant les instàncies de la Unió Europea.

En les circumstàncies econòmiques actuals no és pas aconsellable convertir-se en un estat poc fiable a nivell dels acords i compromisos internacionals.

- 2- La Comissió Europea i, en darrera instància, el Consell Europeu volen que els microestats europeus formin –formem– part del mercat interior.

Aquesta posició es reflecteix tant en reunions d’alt nivell que hem mantingut a Brussel·les durant el mes de juliol del 2010 com en reunions de nivell tècnic. Així es pot veure en el resum del Seminari sobre l’Espai Econòmic Europeu amb els països europeus de petita dimensió territorial celebrat a la seu de la Comissió Europea el 10 de setembre del 2010 (Document XXV del Recull).

En aquella reunió el Sr. Gianluca Grippa, Cap d’Unitat encarregat d’Andorra a la Comissió Europea, es va mostrar disposat a estudiar les possibilitats d’embrancament del nostre país amb la Unió sempre i quan la base de la relació continuï sent l’acceptació dels principis del mercat interior i el cabal comunitari –és a dir la legislació europea– corresponent.

Aquesta manifestació s’ha de posar en relació amb els dubtes que manifesta el Sr. Benjamin Angel, cap d’Unitat de la Direcció General ECFIN i cap de la delegació de la Comissió Europea en les negociacions monetàries amb Andorra.

El Sr. Angel va recordar el dia 4 de maig, en la quarta reunió de negociació, que si Andorra –el Govern– tenia la voluntat –ell deia “l’ambició” – de negociar un acord d’associació amb la Unió Europea

haviem de tenir en compte que la legislació bancària i financera és un component important del cabal del mercat interior.

En altres paraules, el que la Comissió Europea ens diu és que si no volem –o considerem que no podem– assumir la normativa bancària i financera que es deriva, obligatòriament, de la conclusió de l'acord monetari, malament podrem tornar a demanar a les instàncies europees l'obertura d'una negociació per arribar a una associació o a una integració en l'Espai Econòmic Europeu que comporta més obligacions. Moltes més.

En conseqüència el Govern pensa, i aquesta és la base de la segona motivació que estic exposant, que si volem mantenir –i ho volem– l'objectiu d'acostar Andorra al mercat interior els esforços legislatius per implementar les directives financeres de la Unió Europea s'hauran de fer de totes maneres.

La banca andorrana sap també que, amb algunes dificultats i bastants esforços derivats d'un suplement de càrrega administrativa, pot assumir i adoptar la normativa comunitària sobre prevenció de blanqueig, les noves condicions per a garantir els fons dipositats i les normes que afecten els serveis de mitjans de pagaments en el mercat interior.

Els bancs andorrans també estan en condicions d'assumir tot el que representen les normes d'aplicació de Basilea II.

I l'Associació de Bancs Andorrans també sap –així els ho vam reiterar encara el ministre d'Economia i Finances i jo mateix el dia 14 de desembre– que volem treballar conjuntament amb les entitats bancàries per analitzar l'evolució del sector financer amb la voluntat de reforçar-lo.

Si es vol –i el Govern ho vol perquè és bo per Andorra– que la banca andorrana pugui operar i instal·lar-se a Europa i si es vol –i el Govern ho vol perquè és bo per Andorra– captar inversió estrangera per al sector financer, el desplegament de les normes i directives comunitàries és inevitable i alhora indispensable.

- 3- Arreu d'Europa hi ha una desconfiança, evident i creixent, en les pràctiques de determinades institucions financeres. La legislació comunitària representa una garantia per als depositants i per als clients de les entitats bancàries i financeres.

Inscriure's en un procés de convergència cap a un marc legislatiu comú enforteix la competitivitat de la banca andorrana i en reforça la credibilitat internacional.

Pel contrari, negar-se tossudament a assumir –progressivament i paulatina– la normativa comunitària només pot comportar que conseqüències negatives. Afebliria la competitivitat de la banca andorrana, que romandria sota sospita de no voler, al capdavall, treballar

amb les regles internacionals i debilitaria així la seva credibilitat internacional.

- 4- Queda doncs prou clar que el benefici a curt termini de l'acord monetari –el fet de poder encunyar euros i, més important, els beneficis que es puguin derivar de l'anomenat “senyoriatge” (és a dir la diferència entre el valor nominal d'un euro i el cost de produir-lo) no són els factors decisius per a voler segellar l'acord monetari.

Com hem assenyalat en les tres motivacions anteriors el benefici principal, l'objectiu essencial, que Andorra ha d'obtenir és doble: reforçar la qualitat i la competitivitat del sistema financer andorrà i mantenir el prestigi institucional de saber honorar adequadament les converses ja iniciades per aconseguir un acord monetari.

- 5- Hi ha, també, una cinquena motivació que ha impulsat el Govern a no deixar tancar la porta.

Són les possibles i fins i tot probables conseqüències negatives d'un tancament de les negociacions que, no ens podem enganyar, suposaria un trencament. Un trencament que podria deixar instal·lar una imatge molt i molt negativa d'Andorra a Brussel·les i que podria comportar mesures que perjudiquessin el conjunt de la nostra economia.

Insisteixo a recordar l'advertiment del Banc Central Europeu del primer d'abril del 2004 assenyalant que Andorra és l'únic microestat europeu que utilitza l'euro sense l'acord comunitari.

I vull recordar que en un moment de forta crisi amb Itàlia la República de San Marino va veure, fa pocs mesos, com el seu sistema bancari quedava aïllat del sistema de pagaments europeus i les targetes de crèdit de la banca sanmarinesa només es podien emprar dins del seu país.

No es tracta de pensar en escenaris catastrofistes. Es tracta de tocar de peus a terra.

Així ho fa un país, Suïssa, en el qual la banca andorrana es vol inspirar. I ho fa analitzant les conseqüències possibles d'una manca d'entesa amb la Unió Europea.

Precisament aquesta setmana s'han fet públics dos estudis que assenyalen que la plaça financera suïssa tindria molt a perdre –“tout à perdre” deia el diari suís *Le Temps* el dimarts– d'un enfrontament amb la Unió Europea sobre la fiscalitat dels dipòsits estrangers a la seva banca.

Els estudis han estat realitzats pel professor Teodoro Cocca de la Universitat Johannes Kepler a Linz i per l'Institut de recerques conjunturals de l'Escola politècnica federal de Zurich.

La conclusió d'ambdós estudis és que Suïssa ha d'anticipar-se a les properes pressions de la Unió Europea sobre la fiscalització dels dipòsits estrangers als bancs suïssos i "endreçar" la qüestió, abans que la Unió Europea no ho vulgui fer.

Aquells estudis diuen també que si la plaça financera suïssa vol mantenir-se d'esquena a les demandes de la Unió Europea podrà obtenir un creixement anyal dels seus dipòsits forans, que podria anar del 2,8% al 3,4%, però que l'any 2016 el model s'enfonsaria sota la pressió de la Unió Europea. La banca podria arribar a perdre un 45% de les fortunes gestionades i deixaria d'ingressar un 51% de les comissions bancàries.

Els autors de l'anàlisi ho defineixen com l'escenari del "xoc exogen".

Nosaltres no volem, de cap manera, córrer el risc de quedar-nos immòbils i fer bona aquella dita castellana del "pan para hoy, hambre para mañana".

No volem córrer el risc de cap "xoc exogen" i preferim treballar en positiu acostant-nos a Europa, amb seny i prudència, però sense dobles llenguatges.

Òbviament totes aquestes cinc motivacions s'assenten en una posició de principi que no és pas exclusiva del Govern ni del grup parlamentari que li dóna suport: Andorra necessita un nou i fort embrancament amb la Unió Europea.

Ho necessita la nostra banca, que vol legítimament poder instal·lar-se a països de la Unió Europea i mantenir la seva positiva activitat a Andorra.

Ho necessiten els nostres empresaris i professionals, que volen poder exportar béns i prestar serveis sense veure's sotmesos a dobles imposicions i que també tenen la legítima aspiració de poder instal·lar-se, fer empresa i exercir una activitat professional, arreu de la Unió Europea sense patir més "via crucis", ofegats per paperassa administrativa.

Ho necessiten els nostres joves, futurs empresaris i professionals, que han de poder viure i treballar als països de la Unió Europea sense pors ni angoixes derivades de situacions ambigües que només un bon acord amb la Unió Europea podrà esvair.

Europa és una prioritat, perquè tenim una obsessiva voluntat de construir el nostre futur junt amb la Unió Europea, amb la Unió Europea.

Que ningú no s'enganyi: l'objectiu és Europa.

La comoditat no és la millor consellera d'una política exterior.

Europa pot ser més incòmoda per nosaltres que seguir fent la viu-viu.

Però, costi el que costi, el nostre objectiu prioritari de futur és Europa.

CONCLUSIÓ

En la sessió informativa del 30 de juliol de l'any passat vaig dir que el Govern estava fermament convençut que per encarar la crisi econòmica Andorra necessitava reposicionar-se com un país amable, amic dels seus veïns. Avui he de refermar aquell convenciment i insistir que, per fer front a la situació complicada que estem travessant –que és clar que representa el final d'un cicle econòmic i el començament d'un altre– ens cal poder ser escoltats i ajudats per la Unió Europea, per França i per Espanya.

No podem endarrerir més la difícil tasca d'encarar els problemes que ens planteja la crisi econòmica internacional en relació a l'activitat financera a Andorra.

Avui la prioritat del sector financer andorrà és mantenir tant el seu embrancament europeu com la relació adequada amb el sistema de compensació interbancari internacional.

Per això, convençuts que la nostra preocupació és compartida, hem demanat aquesta sessió informativa: per comentar les decisions que cal adoptar en funció de l'interès general i per fer-ho amb visió de futur.

És, literalment, impensable que Andorra pugui agafar el risc de continuar essent l'únic petit país europeu que empra l'euro com a moneda nacional sense haver establert un acord monetari amb la Unió Europea.

La nostra obligació –i la nostra responsabilitat política– ens porta a assumir el paper que ens pertoca. Un paper que en llengua francesa es podria definir com el dels “*éclairés*”; és a dir, els que han d'assenyalar el camí del futur.

Ho hem de fer bandejant aquesta mena d'aversiò a qualsevol risc que manifesten aquells que, davant la por d'equivocar-se, prefereixen no fer res. Són els que defensen que el que cal és no moure's, aplicant aquella dita castellana del “*virgencita, que me quede como estoy.*”

Doncs no. Nosaltres no volem quedar-nos com estem perquè estem convençuts que, si ho pretenguessin fer, tampoc no ho aconseguiríem sinó que iniciàrem una lenta, però indefugible, davallada per la pendent de la decadència.

La nostra política –la política d'Andorra– s'ha d'inserir avui en una visió estratègica d'embranchament positiu a Europa. Es tracta d'avançar cap a un nou paradigma de política econòmica que implica un nou conjunt de regulacions i, també, d'incentius a la inversió, que contribueixin a augmentar la prosperitat sostinguda per a tothom. Per a tothom

Hem de saber maximitzar la prosperitat satisfent els criteris de sostenibilitat econòmica i social. I per això calen ajustaments i reformes per recuperar competitivitat i garantir el manteniment i la consolidació dels avenços aconseguits.

La nostra economia –dins la qual i amb un paper rellevant hi ha el sector financer– ha de créixer de manera sostenible.

I, perquè ho pugui fer, no ens podem girar d'esquena a Europa.

Si ho féssim començaria un declivi imparable.

Per això, ho he de dir així de clar, no puc admetre les raons dels que estan contra tot perquè tenen por de tot.

De tot el que pugui representar un canvi en la seva acostumada tranquil·litat que les decisions es prenen sempre amb la voluntat de no tocar cap privilegi, ni malmetre cap renda de situació fonamentada en les excepcionalitats.

Més enllà de la possibilitat d'emetre monedes d'euro andorranes –que estarem tots d'acord que a dia d'avui ja no és pas la principal justificació de l'acord monetari– tenim al davant una gran oportunitat: la possibilitat que s'ofereix a Andorra de consolidar el funcionament del seu sistema bancari, preservant pel futur les seves possibilitats de cooperació amb el conjunt de sistemes bancaris europeus i, no pas menys important, les possibilitats d'adhesió als sistemes de pagaments existents a Europa.

El que el país necessita i el Govern planteja és una veritable, seriosa i responsable reforma de les nostres relacions amb Europa.

Una reforma amb majúscules, com la que Andorra necessita, ha de suposar rectificació, sacrifici, compromís, valentia i esperança.

Rectificació, perquè hem de retrobar l'esperit, el seny i la responsabilitat dels nostres avantpassats que, en moments cabdals de la nostra història, van saber redreçar amb fermesa situacions adverses i complicades, que posaven en perill el futur d'Andorra.

Sacrifici, perquè redreçar la situació i canviar el model econòmic pot comportar sacrificis a curt termini, que hem d'assumir.

Compromís, perquè, salvat el cas que volguéssim girar l'esquena a Europa i tancar-nos sobre nosaltres mateixos ens hem de comprometre, dins i fora d'Andorra, en aquest projecte de reforma del model econòmic.

Valentia, perquè encarar la situació per reformar-la, assumint sacrificis i concretant un compromís, requereix, òbviament, valentia política.

I esperança, perquè Andorra només podrà anar endavant i superar l'actual mal pas si tenim la ferma esperança que, rectificant la situació, assumint els sacrificis que calguin amb valentia i compromís, ens en sortirem.

I nosaltres sabem que estem en situació de fer-ho.

Perquè confiem en Andorra i en la seva gent.

Moltes gràcies per la seva atenció.